

ALS 100 ANYS DE PREGÀRIA PER A LA UNITAT DELS CRISTIANS

La pregària ha estat de sempre un tret característic de l'experiència creient. La pregària personal, individual o en comú, i, per tant, com a tensió interna de creixement i afirmació per causa dels valors del Regne de Déu, que mai no passen, més enllà de configuracions religioses, jeràrquiques i doctrinals, en directa connexió amb la vida. En pregar, com afirmà amb lucidesa un bisbe de Kíev, els creients anticipen damunt la terra el Regnat de Déu per damunt de les fronteres i, d'una o altra manera, en fan visibles els signes.

Entre els cristians, a mesura que el distanciament entre les comunitats eclesials s'ha fet dissortadament més evident, amb el gran escàndol de les separacions i confrontacions, s'han adonat finalment que per aquest camí negaven Jesucrist amb el seu missatge evangèlic de reconciliació i pau. Per això, l'anomenat moviment ecumènic naixé amb força a principis del segle passat justament entorn de la pregària. Ho féu des de totes les Esglésies i, en especial, des de les Esglésies de la Comunió Anglicana, de bon començament, amb l'objectiu del retorn i, més endavant, amb l'objectiu que el Senyor vol i pels mitjans que Ell hagi establert, en el ben entès que en pregar junts els cristians, fidels a la unitat i a la diversitat en la l'amor, són la seva heretat.

A casa nostra, poc avesats com som a la pregària, la tímida introducció d'aquesta modalitat de pregària costà llàgrimes. Faig referència als anys cinquanta del segle passat. El clima relacional entre els cristians catòlics romans i els cristians de les confessions de la Reforma, minimitzades, era senzillament irrespirable. Als exponents de l'Església majoritària els era impossible de fer entenent a la resta de germans catòlics, especialment si ostentaven càrrecs jeràrquics, que es disposaven a pregar amb algú que, tot i ser batejat amb el mateix baptisme i prendre com a referent de la seva vida Jesucrist i el seu Evangeli, o no existia, o era un exclòs, per infidel, tant per l'església maridada amb el poder com per l'administració de l'estat confessional.

Ara les circumstàncies han canviat. Uns i altres, els cristians, ens podem mirar a la cara, parlar, pregar i cooperar. Som protagonistes d'un procés de reconciliació en benefici propi i de la societat de la qual formem part, amb els creients d'altres tradicions religioses i espirituals i els no creients. Ens ha seduït, finalment, la pregària, l'obertura al misteri de Déu i dels germans i germanes. Som en el bon camí. En donem gràcies tot esforçant-nos cada dia per fer-nos lliures i fidels a la més alta crida.

Joan Botam